

Tandpijn in Tokyo

Hij is en blijft de enige tandarts die me *nooit* pijn gedaan heeft, al heeft ie me dan geboord en gevuld zonder verdoving: dr. Tjan. Een Japanse Indonesiër die slecht Nederlands sprak en zijn praktijk had in een Victoriaans huis aan de Bredaseweg in Zundert. Zijn wachtkamer was de eetkamer waar hij 's morgens en 's middags met zijn gezin at. De behandelkamer de voorkamer die 'en suite' met de eetkamer was verbonden. Het leek helemaal niet op een praktijk. Het enige wat je er aan herinnerde dat je bij de tandarts was, was dat premoderne gevaarte van een tandartsstoel dat in de voorkamer stond. Groot, met de gevoelskleur van een guillotine. Het stond naast een gewoon houten bureau. Hier en daar waren wat boekenplanken. Huiselijk. Al was dokter Tjan zelf geen levende reclame voor zijn vak; hij had zelf erg slechte tanden en rookte volgens mij ook behoorlijk. Wat ook niet geruststelde als je moeder je zachtjes vooruitduwde in zijn richting, was dat zijn ogen moeite schenen te hebben je te peilen. Kleine spiedende, slechtziende oogjes. Hij had letterlijk jampotglazen in het soort ronde ziekenfondsbril dat Aziaten in films altijd dragen. En dan waren er de verhalen. Twan van de Witte, bij ons uit de buurt: zonder verdoving vier tanden er uit getrokken terwijl Tjan alleen maar akelig lachte. En niet te vergeten Toon Tax. Geboord over

de hele linker onderkant van zijn gebit, totdat hij kronkelde. Er kwam rook uit zijn tanden. Waar? Ze overboden elkaar graag in gruwel bij ons aan de tafe, en spraken elkaar bij voorkeur tegen, maar over een stukje geschiedenis waren ze het roerend eens: de enige verdoving die Tjan gebruikte waren de woorden 'doet geen pijn, doet geen pijn.'

Angstig ging ik in de stoel zitten, en ja, hij zag onmiddellijk een gaatje in een van mijn net gewisselde tanden. Ik kneep hem werkelijk al was hij nog zo vriendelijk. 'Maak maar nie bang,' zei die met een typisch Indische dictie, 'Doet geen pijn, doet toch geen pijn.' En dat deed het ook niet, wonder boven wonder. Met een primitieve, niet watergekoelde boor, die op een solexmotortje draaide en snaren had als op een ouderwetse naaimachine klaarde hij de klus. Pas jaren later, toen wel behandeld met een state of the art boor, maakte ik kennis met Dustin Hoffman's pijn uit de Boys from Brazil.

Waarom weer Zundert? Omdat ik ouder wordt (dan herinner je dat beter). Vanwege het Miss Marple-principe. Die kon ook alle misdrijven oplossen met niet veel meer kennis dan die van mensen uit haar kleine dorpje. Vergelijkingen met karakters uit het dorp leverde haar de sleutel tot elk mysterie. Het grote in het kleine en het kleine in het grote. Dat allemaal. Maar toch vooral omdat ik nu in Hotel Mets Mejiro in Tokio al de hele nacht op ben vanwege verzengende tandpijn. Het begon eergisteren al in Brussel, werd erger op de vlucht van Parijs naar hier en daarna nog weer heel veel erger. Linksonder in een kies, die wacht op een noodkroon, stookt Mefisto een klein vreugdevuur dat alleen rustig is te houden met ijskoud water (vreemd). Als ik niet trouw elke vijftien seconden een klein koud slokje drink, wordt er ergens links achter mijn oor door de Terminator aan een stuk onder elektrische spanning staande prikkeldraad getrokken. Niet te harden. De hele nacht ben ik aan het prakkiseren geweest en toen maar het internet opgegaan. Blijkt dat er in de Verenigde

2

Staten een vrij beroemde tandengeleerde is die Dr. Albert Tjan heet (familie?) en dat ik over een paar uur ga proberen mijn lot in handen te stellen van de postmoderne Engelsprekende tandartsen van de Roppongi Hills Hishibori Dental Office (Shishu-kai Association Inc. [Medical Corporation]). Want het doet best wel pijn, het doet best wel pijn...

© Wim Voermans, Tokio 4:00 AM 12 september 2008

